

S E N T È N C I A

Magistrats Srs.

Josep Maria PIJUAN CANADELL

Concepció BARON MORA

Anna ESTRAGUÉS ARMENGOL

Andorra la Vella, vint-i-cinc de juliol del dos mil divuit.

VIST en judici oral i públic pel Tribunal de Corts, la Causa núm. 6000208/2016, seguida per dos delictes majors de maltractament essent la víctima especialment vulnerable per raó de la seva discapacitat.

Acusat: G. T. R., nascut el 3 d'abril de 1989 a Andorra la Vella, fill de Francisco i de Maria Belén, de nacionalitat espanyola, resident al Principat i sense antecedents penals, en llibertat provisional en la present causa, defensat per la Lletrada Sra. Meritxell VERDÚ MARQUILLÓ.

Part acusadora: el Ministeri Fiscal representat per la Sra. Alexandra CORNELLA SOLA.

Magistrat ponent Sr. Josep Maria PIJUAN CANADELL.

RESULTANT PRIMER. SÓN FETS PROVATS I AIXÍ ES DECLARA: l'acusat G. T. R., nascut el 3 d'abril de 1989, de nacionalitat espanyola i sense antecedents penals, vers les 19:00 hores del dia 1 de març de 2016 es trobava a l'exterior del restaurant "L.A.", radicat a l'Av. Tarragona d'Andorra la Vella, discutint verbalment amb D. M. C. quan S. C. M. va intervenir amb la finalitat de fer de mitjancer en la discussió. S. C. M., que pateix una lesió medul·lar incompleta havent de fer ús pels seus desplaçaments d'una cadira de rodes, per circumstàncies que no han quedat degudament acreditades va caure de la cadira de rodes, sense que consti que hagués estat agredit per l'acusat.

Vers les 20:00 hores del dia 17 de març de 2016, l'acusat G. T. R. es trobà novament amb S. C. M., davant la parada de taxis situada prop de l'estació d'autobusos d'Andorra la Vella, recriminant aquest a l'acusat el seu comportament del passat dia 1 de març, originant-se una discussió entre ambdós en el curs de la qual S. C. M. va caure de la cadira de rodes, sense que consti que hagués estat agredit per l'acusat.

RESULTANT SEGON. El Ministeri Fiscal, en el seu escrit de qualificació provisional, qualificà els fets com a constitutius de dos delictes majors de maltractament essent la víctima especialment vulnerable per raó de la seva discapacitat, tipificats a l'article 115.3 del Codi Penal, dels quals estimà responsable penalment en concepte d'autor l'acusat G. T. R., sense la concurrència de circumstàncies modificatives de la responsabilitat penal, i demanà imposar a l'acusat la pena de vint-i-quatre mesos de presó condicional, amb un termini de suspensió de la condemna de quatre anys, i al pagament de les despeses processals causades.

En concepte de responsabilitat civil i de conformitat amb el que disposa l'article 18 del Codi de Procediment Penal, el Ministeri Fiscal sol·licità la condemna a indemnitzar a la Caixa Andorra de Seguretat Social (C.A.S.S.) en la suma de 61,47 euros, més interessos legals, en concepte de prestacions satisfetes per compte de S. C. M..

En l'acte del judici oral el Ministeri Fiscal reitera i eleva a definitives les seves conclusions provisionals,

RESULTANT TERCER. La representació lletrada de l'acusat G. T. R., en el seu escrit de qualificació provisional, dissentí dels fets relatats pel Ministeri Fiscal entenent que no hi havia en autes proves suficients per declarar al seu defensat responsable dels dos delictes majors dels que l'acusa el Ministeri Fiscal, per la qual cosa sol·licitava l'absolució del seu defensat, no havent-hi lloc a exigir responsabilitat civil.

En l'acte del judici oral la representació lletrada de l'acusat G. T. R. ratificà la seva qualificació provisional, sol·licitant la lliure absolució del seu defensat per manca de prova suficient.

CONSIDERANT PRIMER. L'article 6. 2 del Conveni Europeu per la Protecció dels Drets Humans i de les Llibertats Fonamentals, fet a Roma el 4 de novembre de 1.950, diu que tota persona acusada d'una infracció es presumeix innocent mentre que la seva culpabilitat no sigui declarada legalment.

La Constitució en el seu article 10. 2 garanteix a tothom el dret a la presumpció d'innocència, en l'article 3. 4 diu que els tractats i acords internacionals s'integren en l'ordenament jurídic a partir de la seva publicació en el Butlletí Oficial del Principat

d'Andorra, i en l'article 5 proclama la vigència a Andorra de la Declaració Universal dels Drets Humans.

La presumpció d'innocència, en ser proclamat per la Constitució com un dret fonamental de la persona, vincula a tots els poders públics i és d'aplicació immediata pels Tribunals de Justícia, i té l'efecte d'exigir que tota declaració de culpabilitat estigui fonamentada en una activitat probatòria de càrrec, practicada amb totes les garanties que exigeix el dret de defensa, i de la que en resulti la realitat dels fets imputats a l'acusat i la participació d'aquest en els fets, avaluada d'acord amb el que disposa l'article 160 del Codi de Procediment Penal.

Com té declarat el Tribunal Constitucional, el seu significat és que ningú pot ser condemnat sense prova de càrrec suficient, valorada de manera raonable i practicada amb totes les garanties processals (sentències TC de 7 de setembre del 2010, causa 2010-6-RE, 15 de març del 2013, causa 2012-22-RE, 13 de març del 2014, causa 2013-45-RE)

En el present cas, respecte dels dos delictes majors de maltractament essent la víctima especialment vulnerable per raó de la seva discapacitat, el Tribunal entén que no s'ha produït suficient prova de càrrec per desvirtuar el principi de la presumpció d'innocència que empara a l'acusat G. T. R. doncs, havent aquest reiteradament negat haver agredit o colpejat en cap de les ocasions a S. C. M., el Tribunal sols pot prendre en consideració com a prova de càrrec, pel que fa a les declaracions de testimonis, les que han estat prestades en l'acte del judici oral i, en conseqüència, sotmeses a contradicció per la defensa de l'acusat.

Com ja s'ha dit, l'acusat G. T. R. sempre he negat haver agredit o colpejat a S. C. M., donant una versió dels fets diametralment oposada al relat de fets del Ministeri Fiscal. Així, seguint la versió donada a la Batllia, a l'acte del judici oral manifestà, en relació als fets del dia 1 de març, que S. C. M. li donà dos queixalades mentre parlava amb un tal Xino (D. M. C.)

que li devia uns diners, S. C. M. se li apropà i el mossega al dit, i que es va tornar a apropar i el mossegà a l'orella, i que ell intentà desfer-se d'en S. C. M., però no li donà cap cop de puny. I, en relació als fets del dia 17 del mateix mes de març, que tornà a trobar-se al S. C. M. a l'estació d'autobusos, i que S. C. M. se li penjà al coll, i ell va intentar desfer-se'n, però que no donà cap empenta a S. C. M..

S. C. M. no comparegué al judici oral, i sols consta la seva declaració feta en la fase de instrucció (folis 24 i 25) que no pot valer com a prova de càrrec perquè no es va fer amb l'assistència del lletrat defensor de l'acusat, no tenint, doncs, la possibilitat de contradir-la.

Si bé al judici oral varen comparèixer dos altres testimonis, un dels fets del dia 1 i altre dels fets del dia 17, les seves declaracions no poden integrar prova de càrrec suficient per formar la convicció del Tribunal de la realitat dels fets imputats a l'acusat.

En primer lloc, en relació als fets del dia 1 de de març, M. O. manifestà que va veure que el noi de la cadira i l'altre s'enganxaren una mica, que l'acusat va dir que l'havien mossegat, el que avala la versió de l'acusat, i afegí que el noi de la cadira no presentava cap cop a l'ull i que no va veure que processat agredís al senyor de la cadira.

En relació als fets del dia 17, el testimoni A. V. manifestà que anava en cotxe quan va veure un noi que agafava pel pit a l'altre noi que estava amb cadira de rodes, que va aixecar-lo i el de la cadira va caure al terra, no podent afegir cap altre detall, i que tot passà molt ràpid, no podent identificar al processat com l'autor dels fets. A la Batllia aquest testimoni declarà que desconeixia si just abans el noi de la cadira de rodes va agafar-se de la cadira per aixecar-se i donar-se impuls, ni si va agafar-se al coll de l'altre noi (foli 34).

Els agents del Servei de Policia que han declarat al judici oral, núm. PO327 i núm. PO387, que varen intervenir en els fets del dia 1 de març, sols han pogut explicar que el noi de la cadira presentava unes marques al llavi i a l'ull dret i que varen aconsellar-lo d'anar a l'hospital. Aquestes marques al llavi i a l'ull dret no són incompatibles amb la versió de l'acusat de què, quan S. C. M. el mossegà, ell intentà desfer-se'n. D'altra banda, consta que S. C. M. no va acudir a l'hospital ni a cap facultatiu per fer-se visitar.

Així, entenent el Tribunal que no hi ha suficient prova de càrrec per estimar plenament provats els fets objecte d'acusació, en virtut del principi de la presumpció d'innocència procedeix dictar l'absolució de l'acusat G. T. R..

CONSIDERANT. Atesa l'absolució de l'acusat, procedeix declarar d'ofici les despeses processals causades.

V I S T : les disposicions legals aplicables al present cas, el Tribunal de Corts,

D E C I D I M :

Absoldre l'acusat G. T. R. dels dos delictes majors de maltractament essent la víctima especialment vulnerable per raó

de la seva discapacitat pels quins venia acusat pel Ministeri Fiscal, declarant d'ofici les despeses processals causades.

Contra aquesta resolució es pot interposar recurs d'apel·lació per davant d'aquest Tribunal de Corts, en el termini de quinze dies següents a la seva notificació.

Així per aquesta nostra sentència, definitivament jutjant, ho manem i signem.